

ПАГОНЯ

STOWARZYSZENIE MUZEUM
OSRODEK KULTURY BIALORSKIE.
• HAJNOWSK
17-200 Hajnowka, ul. 3 Maja 42
tel. (086) 682 28 89
BIBLIOTEKA
4r inwend

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

№ 28 (42)

10—16 верасня 1993 года

Кошт 10 рублёў

Лісты да ЛІКВІДАТАР. Апавядае былы галоўна-
бУТРАСА ГАЛІ. ўрач Брагінскай райбальніцы.

ПСЫ ВАЙНЫ. Пра палякаў-
наёмнікаў. Перадрук.

ПРАГРАМА ТЭЛЕБАЧАНЬНЯ на тыд-
зень: Менск — Варшава — Масква.

ПАД АПЕКАЙ МІЛІЦЫ

Хоць і забараніў гарадзенскі гарвыканкам ініцыятыўнай групе правесці святачныя мерапрыемствы, прысьвечаныя ўгодкам вялікай перамогі вояў ВКЛ над Масковіяй у 1514 годзе пад Воршай, але свята адбылося.

Рэй вёў старшыня гарадзенскай рады БНФ спадар Кастусь Жынь. Па яго камандзе шыхт па Савецкай вуліцы рушыў пад дзяржаўнымі сымбаламі. Шэсьце суправаджалася сьпевамі ў выкананьні хору «Паходня». Затым у старым парку ля брацкай магілы загінуўшым у ВОВ шэсьце прывітаў народны дэпутат РБ М. Маркевіч, сябра БСДГ М. Патрэба, прафэсар А. Пяткевіч.

Пасьля вітальных слоў адбылося ўрачыстае прыняцьце прысягі, якую ўзялі прыкладна 40 чалавек, сярод якіх 2 жанчыны. Далей шыхт рушыў з запаленымі паходнямі да Каложскай гары, дзе ўшанаваў хвілінай маўчаньня гэрояў Грунвальдзкай перамогі.

Як ня дзіва, але калёну дэманстрантаў на працягу ўсіх мерапрыемстваў апыкала мноства міліцыянтаў на машынах ДАІ. Вось і дай веры, што ў дзяржаве дэфіцыт паліва.

Г. АСТРОЎСКІ.

ВІЛЬНЯ. 1—2 верасня сталіцу Летувы наведаў міністр замежных справаў Беларусі П. Краўчанка. Ён прадставіў часовага паверанага ў справах РБ у Летуве У. Шчаснага. Спадар Шчасны разам з паслом Летувы на Беларусі сп. Аўгулісам наведаў рэдакцыю газэты «Наша Ніва».

Пасольства Беларусі праз некаторы час адчыніцца на вул. Наваградзкай.

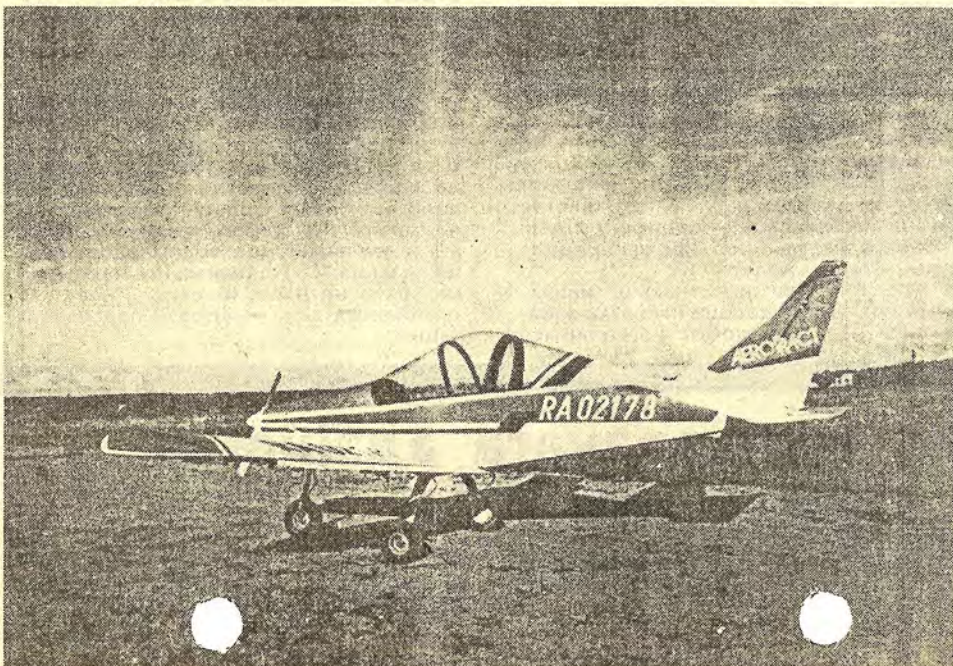
Р. МЕНДЖЫБОЎСКІ.

Мытны падатак дойчмаркам

Газэта «Пагоня» ўжо паведамляла, што на лётнае поле аэрадрому Абухава штодзённа прыязмляюцца па некалькі пасажырскіх самалётаў нямецкай авіякампаніі «Лёфтганза». Як стала вядома з кампэтэнтных крыніц, нямецкія авіятары пераважна лётаюць маршрутам Дзюсэльдорф — Караганда й Бон — Навасібірск, робячы ў Горадні дазапраўку палівам. Беларускія мытнікі й памежныя службы вядуць мытны кантроль, экспэртызу й удакладненьне ўсёй дакумэнтацыі.

Дарэчы, з пасажыраў, якія ляцяць у вышэйназваныя гарады Расеі й Казахстану, нашы мытнікі бяруць траньзітны падатак 50 дойчмарак за некалькі гадзін знаходжаньня ў зале адпачынку аэрапорту.

Г. У.

Вымушаная пасадка

Першае, што пачулі лётчыкі французскага спартыўнага самалёту з Тулузы, які зрабілі вымушаную пасадку на лётным полі аэрапорту Абухава, ад акружыўшых іх памежнікаў, мытнікаў і службоўцаў аэрапорту — плаціце штраф памерам 35 тысяч рублёў. Як стала вядома, пасьля перамоў і ўдакладненьня прычыны пасадкі, наш бок адмяніў сваё

рашэньне, але не дазволіў скарыстаць яшчэ раз сваю ўзлётна-пасадачную паласу. Таму, каб самалёту апынуцца на вызначаным месцы — у старым гарадзенскім аэрапорце — гарадзенскаму камэрсанту Г. С., які, дарэчы, набыў гэты самалёт з мэтай заснаваньня ў Горадні прыватнага авіяцыйнага клубу, давялося транспартаваць сваю пакупку аж да Караліно на аўтапрычэпе.

Г. У.

«Працаваць на сваёй зямлі й гаварыць сваёй мовай»

Пад такім лёзунгам выставіў сваю выбарчую праграму Беларускі Саюз у Польшчы. У эканамічнай сфэры перавага аддаецца абароне эканамічных інтарэсаў беларускай меншасьці ў вёсках і гарадах, асабліва — беластоцкай сельскай гаспадарцы перад банкруцтвам і заняўбаньнем. У сфэры культурна-асьветнай і рэлігійнай, паводле праграмы, не павінна чыніцца аніякіх перашкодаў для самарэалізацыі беларускай нацы-

янальнай меншасьці.

Выбарчы камітэт Управы Беларускага Саюза зарэгістраваў у Беларастоцкай ваяводзкай выбарчай камісіі свой сьпіс № 25 кандыдатаў у Сойм РП. У яго ліку дзесяць асобаў, усе мужчыны: Антон Мірановіч, Ян Сычэўскі, Мікола Бушко, Мікола Ваўранюк, Мікола Вальцікі, Сяргей Лукашук, Пятро Прышчэпка, Пятро Крук, Сяргей Шчыгал, Пятро Багройскі.

Усе яны народжаныя на Беларастоцчыне, узростам ад 34 да 56 год. Сярод іх ёсьць вясковыя гаспадары, бізнэсмэны, настаўнікі, навукоўцы, інжынэры.

У мінулыя выбары беларусы ня мелі посьпеху. Сярод галоўных прычын гэтага была разьяднанасьць: адныя лічылі сябе палешукамі, іншыя русінамі, тутэйшымі, праўдападобна, яцвягамі

да палякаў або ўкраінцаў, трэція вызначаліся толькі паводле рэлігіі. Ня дзіва, што ці не галоўным шанцам для беларускіх палітыкаў сёлета будзе менавіта апірышча на праваслаўную царкву.

Выбары-адбудуцца 19 верасня. Хацелася б, канешне, каб нашыя беларусы ў Польшчы гэтым разам выступілі больш удала й правялі ў Сойм аднаго з дзесяці сваіх кандыдатаў.

Р. МЕНДЖЫБОЎСКІ.

Папа Рымскі быў у Вільні

Сьпеўнае поле, на якім адбылася сустрэча паломнікаў з Папам Рымскім Янам Паўлам II было перапоўнена віленчукамі і гасьцямі з 6 гадзін раніцы.

Дэлегацыю гарадзенскага хору «Паходня» хоць і не сустрэлі, як было дамоўлена раней, але пасьля ўдакладненьня прарпусцілі на імшу, якую служыў Ян Павал II для ўсіх разам. У час набажэнства высокі госьць зьвяртаўся да прысутных на беларускай, польскай, летувіскай і расейскай мовах. На гэтых мовах Папа Рымскі заклікаў да міру, ўзаемапаразуменьня, павагі й любові да Бога.

Пасьля агульнай службы ў касцёлах летувіскай сталіцы адбыліся набажэнствы ў гонар яго Прэссыяшчэнства. Віленскія беларусы разам з гарадзенскім хорам адслужылі сваю беларускую імшу ў касцёле Сьвятога Мікалая. Вёў службу гарадзенскі сьвятар айцец Анатоль.

Г. АСТРОЎСКІ.

Наш завод вырачае блізкі Усход

Страціўшы попыт на сваю прадукцыю ў дзяржаваў СНД, на гарадзенскім заводзе «Радыёпрыбор» ня ўпалі ў роспач. Тут за кароткі тэрмін адшукалі рынкі збыту сваёй прадукцыі ў краінах блізкага Усходу. Так, вядомы траньзістарны радыёпрыёмнік «Верас» ахвотна купляюць гандлёвыя фірмы Сірыі, Саудаўскай Аравіі, Ірданіі.

Дарэчы, разьлічваюцца замежныя пакупнікі са сваімі беларускімі партнёрамі пераважна бартэрнымі пастаўкамі запчастак і навейшым абсталяваньнем.

Адчыніўся рэстаран «Беларусь»

Днямі пасьля чатырохгадовага рамонту пачаў працаваць гарадзенскі рэстаран «Беларусь». На час прэзэнтацыі адміністрацыя рэстарану падрыхтавала цікавую забаўляльную праграму й выдатную старабеларускую кухню.

Двум самым першым наведвальнікам былі ўручаны падарункі, уладальнікамі шампанскага з цукеркамі сталі бізнэсмэн Сяргук Ш. і настаўніца Наталья З.

Г. У.

Чырвоныя памешчыкі хлусяць

Ужо нават былы наш прэзідэнт М. С. Гарбачоў, які да апошняга трымаўся за сацыялістычны выбар, прызнае, што рэформы яму патрэбна было распачынаць з сельскай гаспадаркі. Дайшло, хоць і са спазненнем, што ведаючы ва ўсім свеце, у чым многія краіны пераканаліся на ўласным вопыце.

«Патрабуюць разабрацца калгасы, — лямантуюць «чырвоныя памешчыкі», — а ўсіх сялян хочучь зрабіць парабкамі ў фэрмэраў». Хто патрабуе — аб гэтым маўчаць. Бо няма ў нас на Беларусі экстрэмістаў-самазабойцаў, якія не разумелі б, што адначасна прымушаны разгон калгасаў прывядзе хіба да голаду.

Другі «козыр» прыхільнікаў калектывнай уласнасці на зямлю — ня хочучь нашы сяляне станаць фэрмэрамі. А каб выглядаць ён больш пераканаўча, абапіраюцца на сацыялагічныя апытанні. Згодна з імі, маўляў, вельмі мізэрны працэнт людзей дасягэў да гатоўнасці ўзяць зямлю ва ўласнасць.

Ня вельмі верыцца ў аб'ектыўнасць такіх апытанняў, бо вынікі, перш за ўсё, залежаць ад мэты тых, хто іх праводзіў. А калі сапраўды ў нас так мала патэнцыяльных «аднаасобнікаў», то ўсё роўна хлусяць тых, хто казьяе гэтым фактам.

У сувязі з гэтым не магу не ўгадаць эпізод са свайго школьнага дзяцінства. Купіла аднойчы мая маці два дзесяткі інкубатарскіх куранят. Высыпала іх на падлогу кухні, палюбавалася, а потым схамянулася:

— Дык Марцін жа іх усіх пажрэ!

Што рабіць?

Марцін — наш вельмі драпежны сібірскі кот, які ўжо і за дарослымі суседзкімі куранятамі цікаваў. Але, ведаючы тое-сёе аб умоўных рэфлексах, я супакой маці: не зачэпіць ён кураня. Запрасіў на кухню Марціна й левай рукой працягнуў яму цёплы пушысты камочак. Той, ашчэрыўшыся, кінуўся на ласунак. Але, атрымаўшы моцную пстрычку па носе, падаўся назад. Зноў прапаноўвае кураня і зноў — па носе. Пасля пятай спробы паласавацца Марцін пачаў уцякаць ад кураняці. І запамніў навуку на ўсё жыццё. Бачылі б вы, як пазней былы драпежнік саступаў месца ляблшанкі з малаком любому нахабнаму кураняці. Вэгетарыянец — ды і годзе.

Несумненна, пра ўмоўныя рэфлексы ведалі і тыя, хто з нашага народа сем дзесяцігоддзяў мэтадычна й бязлітасна выбіваў нават думкі аб уласнай зямлі. А цяпер вось ужо цэлыя пяць гадоў яшчэ дражняцца з сялянінамі: бяры зямлю. Калі ж паверыць і адважыцца хто — па носе. Хто-ніхто ўсё ж, нягледзячы на пстрычкі, з неверагоднымі цяжкасцямі стаў фэрмэрам. Ды і тым не пазайздросціш.

Атрымліваецца нешта накшталт таго, як старэйшыя ў дзяцінстве вучылі нас плаваць — папросту кідалі з берага на глыбіню. Як выбірацца з яе — твой клопат.

Але і гэтая жорсткасць нашых «настаўнікаў» падаецца нявіннай забавай. Бо нас, калі добра наглытаемся

вады, усё ж выцягвалі. Савецкія ж фэрмэры ў вір самастойнага гаспадарання трапляюць збытанымі па руках і нагах. І з поўным усьведамленнем таго, што на дапамогу ніхто не прыйдзе. Наадварот — утопяць пры першым зручным выпадку.

Летась прагрэмеў на ўсю Беларусь фэрмэр Муравіцкі з Салігорскага раёну, які чамусьці не выкапаў адзін з дванаціх гектараў сваёй бульбы. Райвыканкам строга папярэдзіў яго: калі падобнае паўторыцца, развітаецца з зямлёю. Сёлета строга наказалі яшчэ некалькім фэрмэрам.

Ня ведаю, ці цікавіліся раённыя начальнікі, чаму небарака Муравіцкі не выкапаў той злэшчасны гектар. Можна, не было чаго капаць з-за неверагодна засушлівага лета? Можна, сілаў не ставала? Але прыняцёва-васць да яго праявілі ўнікальную. І не выпадковую. Асабліва калі ўлічыць, што кожны год сотні салігорцаў на дармаўшчыну назапашваюцца на зіму капустай з убранных толькі з большага прыгарадных калгасных палеткаў. Што летась з бурчанай плантацыі ля Пагоста тыя, хто не ленаваўся, машынамі звозілі салодкія карэньні. І гэта пасля ўборкі, у лістападзе. На самагонку, напэўна. Што па ўсёй Беларусі бульбы ў зямлі на калгасных палетках застаецца да паловы ці нават больш. Гэта зразумела, прывычна, даравальна, усім вядома й апраўдваецца пераацэнкамі цяжкасцямі. Адказнасці, натуральна, ніхто не нясе. Фэрмэра, нават за дробязныя хібы — адразу пад пазногаць.

Таго самага, каму не даюць крэдытаў, зямлі ва ўласнасць, тэхнікі — нічога, каб мог стаць на ногі. Не даюць сьведомства, наўмысна. Каб адбіць ахвоту да зямлі ў яго і тых, хто бачыць ягоныя пакуты. А яшчэ — каб мець падставы хлусьліва сцвярджаць, што «фермеры страну не кормяць», «наши люди отвергают частную собственность на землю».

Кажэце, мала ў нас фэрмэраў? Так. Але яны ёсць, нягледзячы ні на што. І гэта — самы пераканаўчы доказ таго, якая невынішчальная ў нашага народа цяга да ўласнай зямлі. Яна ў шмат разоў мацнейшая, чым нават (прабачце за параўнаньне) прагнасць памянёнага ката Марціна да кураняці. Памятаеце: каб адбіць ахвоту да яе, хапіла ўсяго пяці пстрычак...

Выпад са сказанага такі: якім бы нізкім ня быў працэнт жадаючых самастойна гаспадарыць на зямлі, ён даказвае адваротнае таму, што безкарэсьліва сцвярджаюць прыхільнікі калгасаў са старшынёўскімі партфэліямі. Паспрабавалі б хаця пражэкспэрыментаваць усім наяўным фэрмэрам і арандатарам (без ніякіх прывілеяў) даць людзкія магчымасці — і праз пару гадоў аб'ектыўная статыстыка, калі яна да таго часу зьявіцца, адначасна выуховы рост прыхільнікаў прыватнай уласнасці на зямлю. Ды не зробіць ніхто падобнага эксперымэнту, бо заканадаўчыя нашы (тыя ж самыя «чырвоныя памешчыкі») усё разумеюць і так. А таму ня будучь секчы сук, на якім сядзяць.

В. МУРЫЛЕЎ,
г. Салігорск.

Аб захаванні грамадзкага адзінства Супольная заява

Эканамічны й палітычны крызіс, у якім апынулася Беларусь, відавочны: спыняюцца прадпрыемствы, вымушана не працуюць людзі. Кіраўніцтва краіны, выбранае й прызначанае ў часы СССР і панавання КПСС, аказалася няздольным праводзіць эканамічныя рэформы й кіраваць новаю незалежнаю дзяржавай. Стары здыскрэдытаваны рэжым стаў на шлях адмаўленьня ад нейтралітэту, ад прагрэсіўных рэформаў, ад незалежнасці Беларусі, на шлях супрацоўніцтва з рэакцыйнымі, камуністычнымі, імперскімі коламі Расеі. Гэтыя колы зацікаўлены ў тым, каб захаваць у Беларусі расейскія войскі, паласу супрацьпаветранай і супрацьракетнай абароны Масквы, базы стратэгічных і тактычных ракет — фактычна пакінуць Беларусь у стане краіны-заложніцы.

Сутнасць змовы — у тым, каб, штучна стварыўшы эканамічныя цяжкасці, прымушці Беларусь уступіць у сістэму калектывнай бясьпекі і ў вайсковы саюз з Расеяй, ліквідаваць нашу дзяржаўную незалежнасць. Выкарыстоўваецца паліўна-энергетычны шантаж і ствараецца штучны дэфіцыт нафты; адбываецца грубы націск

на беларускую фінансава-кредытную сістэму; арганізуюцца розныя палітычныя акцыі.

У Беларусі колі не было міжнародна-най варажнёчэ, і шчасце наша ў тым, што яе няма і цяпер, у няпростыя крызісныя часы. Але пракамуністычныя, праімперскія сілы ня трацяць надзеі справакаваць у Беларусі сутычкі на нацыянальна-моўнай глебе, унесць у краіну нестабільнасць і стварыць, такім чынам, падставы для амацавання таталітарнага імперскага рэжыму.

Раздзімаецца надуманая праблема дзяржаўнага двухмоўя. Чарговаю спробаю распаліць напружанасць стала задума правядзення «кангрэсу народаў Беларусі», з якой выступілі арганізацыі камуністычнага ды імперскага кірунку, аб'яднаныя ў «Народное движение белоруссии». Сама назва меркаванага мерапрыемства выклікала абурэнне сваёй правакацыйнасцю. Бо народ Беларусі — адзін, ён ня дзеліцца па этнічна-моўных прыкметах; народ Беларусі — гэта ўсе мы разам: і беларусы, і прадстаўнікі нацыянальных меншасцяў. Нездарма, атры-

маўшы адмову з боку арганізацыі нацыянальных меншасцяў, ініцыятары мерапрыемства вымусілі былі ўнесці змену ў яго назву (к... не «народаў», а «народа Беларусі»).

Адсутнасць паўнамоцнага прадстаўніцтва ператварае гэтую акцыю ў палітычны фарс. Арганізатары «кангрэсу» нікога, акрамя саміх сябе, не прадстаўляюць, аднак збіраюцца прыняць на ім патрабаваньне аб ска... ні незалежнасці нашае краіны... канфэдэрацыю з Расеяй. Але ж сапраўдную думку народу

аб будучыні нашай краіны ўжо выказаў прадстаўнічы З'езд беларусаў сьвету, што нядаўна адбыўся ў Менску.

Уступіўшы ў канфэдэрацыю з Расеяй, Беларусь непазбежна будзе зацягнута ў бясконцыя й крывавай войны. Але новыя аўганістаны не патрэбныя ніводнаму жыхару Беларусі.

Мы прычэпам спробам зьнішчыць незалежнасць нашай краіны й перакрэсьліць надзею на лепшае ў нашага народа. Мы патрабуем спыніць правакацыйныя намаганьні перасварыць людзей Беларусі.

Мы выступаем за незалежную Беларусь, якая мае добрыя дачыненні з усімі суседнімі краінамі й супрацоўнічае з імі на двухбаковай аснове. Мы выступаем за Беларусь, дзе будучь гарантываныя правы чалавека кожнай нацыянальнасці.

Ад Беларускага Народнага Фронту «Адраджэньне» — Зянон Пазыняк.
Ад Беларускай сацыял-дэмакратычнай Грамады — Алег Трусаў.
Ад Згуртавання беларускіх татар «Аль-Кітаб» — Барыс Шабановіч.
Ад Саюзу Палякаў Беларусі — Тадэуш Гавін.
Ад Свабоднага прафсаюзу Беларусі — Генадзь Быкаў.
Ад Асацыяцыі ўкраінцаў Беларусі «Ватра» — Багдан Міхайлюк.
Ад Беларускай сялянскай партыі — Іван Нікітчанка.
Ад Аб'яднанай беларускай юрэйскай арганізацыі ў супаках — Леанід Левін.
Ад Таварыства немцаў Беларусі «Адраджэньне» (Беларускага цэнтру нямецкай культуры) — Аляксандр Майсэр.
Ад Беларуска-Літоўскага Задзіночання — Ян Войніч.
Ад Жаноцага хрысціянска-дэмакратычнага руху Беларусі — Людміла Пеціна.
Ад Згуртавання беларусаў сьвету «Бацькаўшчына» — Ганна Сурмач.
Ад Аб'яднанай дэмакратычнай партыі Беларусі — Станіслаў Гусак.
Ад Нацыянальна-дэмакратычнай партыі Беларусі — Аляксандр Апрышка.

26 жніўня 1993 г.
г. Менск.

Лісты да Бутраса Галі

Абставіны рэдка бываюць спрыяльнымі.
Дзюла Ійеш.

1. «Пагранцы»

Палеткі на ўзгорках, блакіт, лес, рака. Усе з сабакамі, выгульваецца ката, прычым, на павадку, адныя вы. Выгляд у яго надзвычай годны, а вочы — разумныя, як ня ў кожнага чалавека. Вы яго называеце «кот-сапіенс».

Надвор'е вельмі няпэўнае: аблогі, сонца, парывісты вецер, «цяжарныя» вільгаццю хмары, імжака, дождж. Калі ўзыходзіш на пагорак, бачыш адно ўзараную цёмную зямлю ды бруднае неба, узгадваецца карціна Фэрдынанда Рушчыцы, якой ніхто з вас ня бачыў у арыгінале.

Часам вашага ката, нібы таго сабаку, як панясе па жоўтай колкай пошні! Ажно пяты мільгаццяць. Ледзьве паспяваеш сьледам шырокім крокам бегма. Гэта ў вас называецца «беларускі пагранцы пры ахове» сьвяшчэнных таджыцкіх рубяжоў.

2. Рэцыдыв юдафобіі

А вось Бядуля, ён жа — Самуіл Плаўнік? А ці шыра ў яго гэта было,

а ці ня з пэўнай сваёй мэтай ён унядрыўся ў нашу беларускую літаратуру? Як пачуеш такое, дык і сам задумаешся: а, можа, і напэўна ня ўсё так проста? Ён, здаецца, недзе ў Міры вучыўся ў ішыбоце або ў гэшэфе, ці як там іхнія школьні называліся...

Раней іх у душы недалюблівалі, самі ня ведаючы завостра. Ну, відаць за тое ж, за што й пацыфістаў або Папу Рымскага. Палітыка партыі была такая. Недалюблівалі таксама й тых, хто размаўляў па-беларуску: пісьменьнікі, лепшыя за іншых хочучы здавацца. Цяпер тым нярэдка зайздросцяць, бо яны могуць, а мы — не, апынуцца дзесь у абяцаным мейсцы — ішыбоце, кнэсэце або нават у кібуцы.

Міжволі пачынаеш у думках аналізаваць прозьвішчы. Калі на «-ін» сканчаецца, дык значыцца — іхні? А вось беларускія вайскоўцы маёр Маркоўкін ды палкоўнік Картошкін, пілот сталічнага авіятрада Кукушкін, шафёр гарадзкага аўтобуса Лож-

кін — яны што — таксама... Прозьвішчы даволі карыкатурныя. Але кібуц ім усё ж ня сьвеціць.

3. Брошчы са страчаным тэрмінам

Два гады жывём, лічы, у сваёй дзяржаве. Здаецца, нарэшце крыху змалела наша нянавісьць, бо паслабла нутраная напруга, страх. Але наша нянавісьць адрозная ад іхняй. Мы ненавідзелі іх з-за ганебнага цяжару быць парыямі на сваёй зямлі, бо спрабавалі ня здрадзіць ёй. Мурынамі з белаў скурай зрабілі нас яны, якія прадавалі Яе нават не за юдавы срэбнікі, за нішто, дзеля сваёй рабскай прыемнасці. Наша нянавісьць была нядобрай, але вымушанай, таму бязкрыўдна-абарончай.

Яны ненавідзелі і ненавідзяць інакш. Раней — ад моцы, цяпер — ад бязсілы. Два гады яны спываюць бы атрутай сваёй нямоглай нянавісьцю. Спадзяваньне ў тым, што яны таксама крыху стаміліся ненавідзець. Нявера ж у тым, што калі яны

перастануць ненавідзець, дык перастануць быць самі сабой, што, думаецца, ужо немагчыма.

Наша з імі адрознасць: мы ня можам жыць нармальна ў бязконцых напружанні ды нянавісьці. Яны ня могуць жыць без нянавісьці, гінуць без яе. Мы — рэдкая рыба стронга, якая можа існаваць толькі ў чыстай вадзе.

Адзін дасьведчаны чалавек з усьмешкай заспакоіў мяне: марныя іхнія спадзяваньні. Дзе аднойчы адчынілася амэрыканскае пасольства, яно застанецца назаўсёды. А значыцца, усе яны памруць ад уласнай нянавісьці, калі не захочуць жыць, як усе нармальныя людзі ва ўсім свеце. Ягоныя б словы ды Богу — у вушы.

Мы хочам жыць як людзі (я ня маю на ўвазе тут ступень здольнасці), а ня члены ячэйкі, віньцікі, шасьцярэнькі, працоўныя масы, «насельніцтва» краіны, сацыялістычнага ЛАГЕРА й г. д. Але савецкі вірус шашалем унутры зьнішчае кволых надалей. Некаторыя з нас, на вялікі

Ноччу служба даведак маўчыць

Вельмі часта пасля 24 гадзін на Гарадзенскім чыгуначным вакзале можна пачуць, як людзі пытаюцца адзін аднаго, на якую калёю прыбывае той ці іншы цягнік. Убачыўшы святло дызэля, жадаючыя ехаць спяшаюцца на перон, несучы ў руках цяжкія валізкі, кайстры. Больш дужыя распытваюць натоўп, спрабуючы знайсці выгоду месцы.

Мітусяцца людзі, крычаць, лаюцца, а служба інфармацыі вакзалу маўчыць. Маўляў, разбярэцца самі. Дзякуючы такой «паслужы» пасажыры губляюць шмат часу, сілаў, энэргіі, нэрваў, а здарэцца нават, сеўшы ня ў свой цягнік, праяжджаюць некалькі прыпынкаў, пакуль разбярэцца, што памыліліся.

Аднаўляюцца старажытныя касцёлы і будуюцца новыя

Каб захаваць старажытныя касцёлы як духоўную і культурную спадчыну беларускага народа, кіраўніцтва Гарадзенска-каталіцкай эпархіі падрыхтавала зварот да ўладаў з просьбай аб дапамозе сродкамі ў аднаўленьні ў іх касцёла і кляштара (помніка архітэктуры першай паловы XVIII стагоддзя). Свае высілкі Гарадзенская каталіцкая эпархія накіроўвае ня толькі на аднаўленьне даўніны, але і робіць захады па стварэньню новых прыходаў. Бадай збудаваны касцёл у вёсцы Масты Правы Мастоўскага раёну, а таксама створаны прыход у вёсцы Азёры. Плянуюцца з цягам часу збудаваньні новых касцёлаў у мікрараёнах Вішнявец і Дзевятоўка ў Горадні.

Дарэчы, на сёньняшні дзень на Гарадзеншчыне стала працуе 175 касцёлаў, у якіх вядуць службу 75 ксяндзоў.

На патрэбы сэмінарыі

Кіраўніцтвам Гарадзенскай каталіцкай эпархіі прыкладаюцца намаганьні на тое, каб улады Горадні перадалі езуіцкі калегіум на патрэбы духоўнай сэмінарыі. Робіцца гэта таму, што сэмінарыя адчувае вялікі недахоп памяшканьняў для сэмінарыстаў, якіх на сёньняшні дзень навучаецца тут 85 чалавек. Сёлета пасьпяхова атрымалі спыты яшчэ 26 жадаючых атрымаць духоўную адукацыю.

Г. У.

«Увожаемые товарищи...»

Першага верасня... Дзень ведаў. Пачатак навучальнага году. У школах — сьвяточныя лінэйкі, прамовы, віншаваньні. Ва Уселябскай СШ, што на Наваградчыне, таксама адбылося падобнае мерапрыемства. Але ўражаньні засталіся самыя кепскія. Быццам бы не ў сувэрэннай Беларусі знаходзіцца школа, а ў «Северо-Западном крае».

Яшчэ перад пачаткам лінэйкі з праграмаваўніка некалькі разоў прагучала адна толькі песня: «... В этот погожий сентябрьский денёк...». Нібы ва ўсёй школе не знайшлося ў фанатэцы анвідной беларускай песні, хоць бы «Спадчына» ці «Мой родны кут». Але каб сваё, беларускае. Лінэйку адкрыла прамовай дырэктар школы Г. М. Анцух, якая пачала казаць словамі «Увожаемые товарищи...», і размаўляла выключна на расейскай мове. Хоць сама яна з вёскі, вучылася ў беларускай школе і мову нашую нядрэнна ведае. На чужой мове выступаў і былы завуч школы У. С. Стома.

Уселябская школа — беларуская, а вось адміністрацыя школы, выходзіць, сьвядомыя «расейцы». Узнімае пытаньне — якое нацыянальнае й патрыятычнае выхаваньне атрымаюць вучні пад кіраўніцтвам такой адміністрацыі? Наогул, прамовы дырэктары, завучы і настаўнікі былі поўнасьцю «нэйтральнымі», ня дай Бог, хоць словам згадаць Беларусь. У нядаўнім мінулым пад савецкім гнім уздымалі чырвоны сьцяг. Цяпер стрыжань для сьцяга самотна тырчыць ля школы. Бел-чырвоная-белы «товарищи» не сьцягаюцца падымца. Хіба чакаюць, што яшчэ вернецца мінулы рэжым.

На лінэйцы прысутнічалі й выступалі госьці: старшыня мясцовага калгасу і старшыня Уселябскага сельсавету. Свае прамовы яны таксама казалі парасейску. Ёсць добрая прымаўка: рыба гніе з галавы. Гэта значыць: ад начальства ідзе ўсё добрае ці кепскае. Вось такія сярэднія начальнікі — завучы, дырэктары, старшыні — і працягаюць палітыку русіфікацыі, прыкладаюць усе намаганьні, каб народ не загаварыў на роднай мове. Ня дзіва, што менавіта над Уселябскім сельсаветам ці не адным з апошніх у раёне залунаў наш сьцяг.

Праўда, настаўнікі выступалі на роднай мове. Але ці шмат яны могуць зрабіць для Беларусі пад кіраўніцтвам кансэрватыўнай адміністрацыі школы?

Самым дзікім і агідным быў так званы літмантаж: вясковых беларускіх дзетак прымусілі чытаць «стишки» на чужынскай мове. Як быццам беларускія паэты не пісалі вершаў пра школу. Вось так і «насаждаюць» дзецям чужое, нянаснае, адбіраючы ў іх нашу гісторыю, мову, культуру.

Аднак былі віншаваньні, кветкі, шчаслівыя ўсьмешкі. Пачаўся чарговы школьны год. Для ўсіх прыемным і хваляючым быў першы званок: адзінаццацікласнік Мікола Пісар з крошчай-першакласніцай на руках абыйшоў строй вучняў, звонячы ў прыгожы званочак. На гэтым мерапрыемстве й скончылася.

А ўсё ж сьвята не атрымалася. Адэпты «Северо-Западного края» з маўклівай згоды большасці ў парламэнце працягваюць русіфікацыю нават у беларускіх школах. І адчуваюць сябе выдатна. Што ім праграма нацыянальнага выхаваньня, што ім Закон аб мовах! Яны гнуць сваю лінію. Правільна робяць у краінах Балтыі: там начальнікі, які ня ўмеюць ці не жадаюць размаўляць на дзяржаўнай мове, проста вызваляюць ад пасады. Вой, як далёка нам да балтаў.

А. ПЯТКЕВІЧ, в. Уселяб.

Мэліярацыя выйшла бокам

Да навадненьняў на Палесьсі прызвычаліся, як і прызвычаліся да таго, што з бяды палешукам давадзецца шукаць выйсьце саматужна. Не адчайваліся людзі, а спакойна ўзяліся ратаваць тое, што яшчэ засталася. Часам, стоячы па калена ў вадзе, дзядулі й бабулі сваімі старажытнымі прыладамі — сярпом і касой — збіралі збожжа. Пакуль улады выяўлялі страты й памеры паводкі, ўзгаднялі з вярхамі шлях рашэньня, прасілі дапамогі з гораду, працавітыя старыя на сваіх пляхох выканалі значны аб'ём працы.

Падаспеўшая падмога з боку грамадзянскай абароны, працоўных калектываў, мясцовых заводаў значна палегчыла выправаньні вяскоўцаў. Але радавацца ло ранавата. Рэкі й рачулкі палескай поймы бурлілі, асабліва нэўтаймаванай была Прыпяць з яе самым вялікім правабярэжным прытокам Гарыньню. За некалькі дзён яны заталілі амаль усю заходнюю частку Палесься. Найбольш падарвалі ад гэтай прытоку вады Столінскі раён Берасьцейскай вобласці й Жыткавіцкі раён на Гомельшчыне. Вада разбурыла ў гэтых раёнах дамбы, заліла мноства вёсак, палёў. Размыла дарогі, пазрывала масты.

Палешука не палохала пляскаць вадзі ў шыбы ўласнай хаты, бо ля ложка, дзе вадзі да калена, стаіць лодка, на якой без перашкод можна ўкрытычны момант ад'ехаць на

больш сухое месца. Жывёла й куры ўжо даўно ў небяспечным месцы, ля хаты толькі качкі ды гусі. Пачуўшы словы спагады, мае землякі ўсьміхаюцца, а часам з шырым палескім гумарам жартуюць — «от пійдз вода зыстыля й вы пйдэте, а мы тут застанэмось». І як у пацверджаньне сказанаму, на сьвяты і ў нядзелю ідуць на імшу ў царкву.

Разумьне дарогі ў Палесьсі вельмі ўмоўнае, хоць і дады мэліярацыя была ўзведзена безліч насыпных дарог. Але амаль кожную вясну паводка рабіла прамыніны шырынёй ў дзесяткі, а часам і ў сотні мэтраў, і зноўку пачыналася бездарожжа. Палёў у нашым краі было таксама небагата. Займаць пераважна самыя высокія ўзгоркі. Таму нават у час вялікіх навадненьняў не заліваліся вадой.

На жаль, тыя, хто захацеў убачыць Палесьсе другой жытніцай СССР, пачалі татальную асушку балотаў. Адгарадзілі ад рэк заліўныя лугі, балоты, пралажылі ў іх дрэнажныя сістэмы і ўтварылі палі, якія вельмі часта не давалі аніякага плёну, бо ў мокрывы гадзі на гэтых палатках усё выкісала, а ў сухія заўжды не наліваўся колас. Памятаю, колькі працы й высілках забірала гэтыя савецкія палі ў маіх аднавяскоўцаў.

Сёлета, стаўшы ўласнікамі зямлі, засялі вяскоўцы збожжам і засадзілі бульбай свае надзелы на тых змэліяраваных палатках. Бульбянішчы

з'ягнулі пад вадой, а збажыну часткова змаглі ўратаваць. Людзі думаюць, адкуль чакаць дапамогі, бо дзяржава абяцае даць калгасам грошы, фураж і насенне, а пра прыватных падворкі ў паставах ураду мовы амаль не вядзецца. Некаторыя, больш няўрымсьлівыя, збіраюцца самастойна ехаць у Расею ды на Украіну, каб здабыць там на насенне пуд-два збожжа й бульбы.

Мой жа бацька мае іншую думку. Ён кажа, што аднавіць палаткі ўласнікам павінна дзяржава, бо гэта па яе загаду дзяржаўны даследчы ўстанова распрацавала праграму перабудовы жыцьця на Палесьсі, прыдумавшы асушку. Калісьці, калі не было ахоўных дамб, узгадвае бацька, вада проста рассякалася па балотах, ствараючы адметныя ўмовы існаваньня птушкам, рыбе, дапамагала вада й росту траваў. Мы прызвычаліся да такіх умоў жыцьця. Былі выдатнымі рыбакамі, паляўнічымі, жывёлаводамі. Аднак з-за гідрамэліярацыі ўсё страцілі, а наўзамен атрымалі навадненьні.

Паводкі гэтай сёлета чакалі, надта ж насычана-жвала Прыпяць ўзімку неаднаразовым выходам з берагоў. Аднак, як высветлілася, гэта не ўстрымоўвала мясцовыя ўлады. Канешне, пазьбегнуць бяды было складана, але падрыхтавацца й зьменшыць яе вынікі было магчыма.

Г. АСТРОЎСКІ.

жаль, ненавідзяць таксама адзін аднаго, будучы на супольнай «барыкадзе». Справа, зрэшты, звычайная. Апроч нежаданьня спавядаць янычарства, у астатнім мы — самыя звычайныя людзі, якіх мала ў чым з'яўляюць блізу два тысячагоддзі хрысьціянства.

Небяспечна, што мы прыпадобіліся да іх, культывуючы нібы пакаёвыя кветкі або кактусы на падакоўні — адмоўныя пачуцьці ў саміх сабе. Для іх страх з нянавісьцю — нутранае паліва, лепшае ад бялкі з вугляводамі, салодкіх наркотык. Мы і яны. А народ недзе збоку, на пэрыфэрыі. Як толькі сістэма паволі зрабілася менш жаклівай, народ ужо не адчуваў ані страху нават да якога-небудзь амэрыканскага імпрэялізму, ані нянавісьці да душманаў, чырвоных кхмэраў або паўднёва-афрыканскіх расістаў. Адаптаваўся. Народу стала зручна жыць. Сёньня ён пачуўся няпэўна, захацеў назад у ціхае балота, дзе не было ніякага сувэрэнітэту, але затое паўсюдна прадавалася гарэлка па 3.62.

Але нельга, здаецца, увайсці ў адную раку двойчы.

4. Костка

Памятаю пачуцьці няёмкасьці, сораму, прыкрасьці ад ліста пісьменьніка ў ЦК КПБ пра беларускую мову. Гадзі са тры ўжо мінула. Наіўная вера ў тое, што добры цар ня ведае аб

тым, што чыніцца на ўскраінах... Ім было выдатна вядома, што тутакж мясцовае КПСС бадай за галоўную сваю вымогу заўжды падсвядома мела — вынішчэньне адусюль рэшткаў беларускага духу. І ёй яны румалі ў камізілку! Якая толькі што дадаткова забараніла наш сьцяг з Пагоняй, як дробная зладзейка, недарэчна ўпісавшы пункт пра сымбале ў пастанову аб нейкіх там вырабах кааператываў. Усё разам — сучэльны фарс! Канешне, спадзяваньне пакідае нас апошнім. Так, але яны нічога не спадзяваліся (хіба толькі якія недарэкі, калі ёсьць сярод іх), папросту, аднойчы ўпэкаўшыся ў членства, лічылі сумленным гуляць у гэтую гульню да канца.

Памятаю выдатна тэлетрансляцыю 26 лютага 90-га году з сэсіі БССР. Паважаны сп. Гілевіч перліў з трыбуны перад залай, якая мала не хрэпла, заплюшчыўшы вочы, пазыхала на поўную пашчу, нават калупалася ў носе, у лепшым разе тупа глядзела перад сабой. «Высокапаважаны сход». Шкада было прамоўцы. Ягоны выступ быў зусім не патрэбны, дакладней, меў адно рытуальную функцыю. Але ён гэтага, мабыць, ня ведаў, бо ня меў спадзяваньня на станоўчы вынік. Як і большасць з нас, зрэшты. ЦК, аднак, напярэдадні ўжо вырашыла кінуць гэтую костку — Закон пра беларускую мову, які б ні да чаго й нікога не абавязваў.

Каб закон дзеіў, патрэбны дзьве абавязковыя ўмовы: мэханізмы выкананьня й пакараньня, а таксама загад (?) ворганам юстыцыі, каб яны пільнавалі, як ён выконваецца...

Тры гадзі гэтая мова — «Дзяржаўная». Закон для аматараў выконваюць адныя энтузіясты, сутыкаючыся на кожным кроку з цяжкасьцямі, перашкодамі, сабатажам і зьдзекам.

Цікава сабе паспрабаваць увяць, як правільны дарожнага руху, прыкладам, выконваюць толькі адзінкі-энтузіясты.

ТБМ сёньня зьяўляецца да ўсіх прыхільных: дапамагае, спрыяе! А мы ўсё й так выконваем. Марны голас. Накітавалі ўспамінае ліста ў ЦК КПБ. У небеларускай дзяржаве беларуская мова ня можа быць дзяржаўнай! Хіба дзесь на Маўрыкіі. Гадоў праз 50. Калі тамака раптам пачнуць нараджацца выключна мурый-беларусы...

5. Дзьве тысячы за «Беларускіх пісьменьнікаў»

Апошнім часам у Горадні зачыніліся дзьве кнігарні, дагэтуль не адноўлены «Букініст». У астатніх беларускія аддзелы сьцяліся нібы чыгрыная скура. Па-першае, нарэшце сьпісалі ў макулатуру выданьні застойных часоў, у большасці выпадкаў

заслужана. А па-другое, адна па адной пачалі зьяўляцца кніжкі, на праўду цікавыя чытачам. Яны добра раскупляюцца, але тыражы маюць невялікія, паступаюць у малой колькасьці. У кнігарнях, апарыўшыся на гарачым, і на халоднае дзьмухаюць, амаль не заказваюць беларускую літаратуру.

Кніжка нарэшце зрабілася з ідэялягічнага фетыша таварам, беларуская таксама. Пры дэфіцыце тавару ягоны кошт падвышаецца, усё паводле рынкавых законаў. У кнігарні «Школьнік» паявілася шафка з беларускімі кніжкамі па камісійных цэнах. «Беларусь пад нямецкай акупацыяй» Ю. Туронка — 600 рублёў (пачатковая цана — 50), «З. Пазыняк. Сапраўднае аблічча» — 300 (50), «Беларусы ў ЗША» В. Кіпеля — 900 (200), факсімільнае «Пад сінім небам» Н. Арсеньевай — 300 (хіба каштавала каля 50), «Сповідзь» Л. Геніюш — 300 (50), «Крокі гісторыі» А. Калубовіча — 700 (60), «Кароткі нарыс гісторыі дзяржавы і права Беларусі» Я. Юхо — 700 (125), другі том «Беларускіх пісьменьнікаў» — 2000 (375).

Ня ведаю, ці пакуплялі гэтыя кніжкі, але праз некаторы час засталіся толькі дзьве з іх — В. Кіпеля і Ю. Туронка. Ведаю, аднак, дакладна, што адзін мой прыяцель набыў менавіта гэтыя дзьве кніжкі ў гэтым камісійным аддзеле.

(Працяг на 4-й стар.)

Сем год мінула з таго часу, калі фактычна ўся зямля Беларусі была зацярэная чарнобыльскім попелам. Пра трагедыю нашай дзяржавы напісана шмат. Але пра тое, як пакутавалі асобыны людзі, сказана мала. Сёння газета «Пагоня» друкуе аповяд былога галоўнага лекара ЦРБ г. п. Нароўля Віктара Жука.

Я вырас у вёсцы й таму, як кожны вясковы жыхар, любіў рана ўстаць, прайсціся. У гэтую ноч таксама ня спалася, бо ноч была цёплая, зорная. На двары пачало ўжо шарэць. Устаўшы з ложка, падышоў да вакна, адхіліў фіранку й хацеў разпасце-жыць яго... Раптам усё навокал задрыжэла. Дрыгат узмацняўся з хуткасцю маланкі, з вокнаў майго дому пасыпалася шкло, а мяне самога кінула на падлогу. Напачатку палічыў, што гэта землятрус, стаў чакаць наступнага штуршка, але яго чамусьці ўсё не было. Жонка й дзеці таксама ўсхваліліся з ложкаў, у вачох быў страх. Я ўзняўся з падлогі, паспрабаваў супакоіць іх. Гаварыў нешта нахшталт: ня бойцеся, мы жывем у аднапавярховым доме. Жонка была ў роспачы й сказала, што трэба хутэй уцякаць, бо атрымаецца, як у Ашхабадзе ў пачатку пяцідзсятых. Каб паказаць сябе смелым, я падышоў да разбітага вакна й паглядзеў ў яго. Ад таго, што ўбачыў, скаланулася сэрца: неба, якое нейкую хвіліну таму зіхацела зоркамі, было зацягнута смугой, якая шырылася й шырылася. Ніжэй смугі небакрай быў заліты чырвоным колерам, які зіхацеў жудаснымі адценнямі.

Людзі павыбігалі з хатаў на вуліцу й ўзіраліся на незвычайнае віданішча. Апануўшыся, мы ўсе таксама далучыліся да суседзяў. Каб лепей бачыць пажар, увесь натоўп рушыў за пасёлка. Ідучы разам з усімі, я чуў размовы, што пажар здарыўся, відаць, на Чарнобыльскай АЭС. Да самага відна фактычна ўся Нароўля глядзела на ўспышкі полымя, а з неба на непакрытыя галовы, плечы й рукі асдаў пыл. Толькі пры добрым свеце гэта было заўважана. Але многія бясчэпна жартавалі, маўляў, ёсць нагода лішні раз схадзіць у ланіцу.

Асабіста мяне жарты не краналі. Вярэдзіў душу рокат верталётаў у небе, якія ў незлічонай колькасці ляцелі й ляцелі ў бок месца аварыі. Я разумеў, што там людзі. А пра Хірасіму й Нагасакі ўспомнілася нека неадразу. Калі сям'я села сьнедаць, я пажадаў, каб малодшая дачка ня йшла да школы, але жонка запярэчыла: усе йдуць, а чаму наша ня пойдзе? Дачка пайшла на заняткі, а я, уключыўшы радыё, спадзяваўся пачуць хоць якое паведамленне пра гэтую страшную ноч.

«Маяк», усесаюзнае й рэспубліканскае радыё ігралі вясёлыя мэлэды, перадавалі праваздачныя паве-

дамленні пра ход сяўбы, пра барэлі сібірскай нафты, а пра аварыю на АЭС нават ні было намёкаў.

Калі прыйшоў на працу, убачыў заклапочаных і невясёлых твары супрацоўнікаў. Яны, здаецца, так і чакалі ад мяне як ад галоўнага лекара нейкага паведамлення. На пяціхвілінцы я сказаў, што йду ў райкам, а ўсе няхай прыступаюць да выканання сваіх абавязкаў.

У прыёмнай сакратарка па сакрэту паведаміла, што на Чарнобыльскай

Ліквідатар

атамнай электрастанцыі страшэнная аварыя, што ёсць ахвяры. Яшчэ яна дадала, што ў паветра выкінута вялікая колькасць радыёактыўных рэчываў. На пытанне, дзе сакратар, яна адказала, што той цішком на службовым легавіку павёз сям'ю да сваякоў пад Менск і там абяцаў вярнуцца пад абад. Каб хоць штосці высветліць, я накіраваўся ў райвыканкам, але й там першыя асобы адсутнічалі. Патэлефанаваў свайму сябру ваеннаму камісару: той запэўніў, што нічога страшнага ня здарылася, бо ён мае тэлеграму з Міністэрства абароны Саюза.

Маўчанне афіцыйных сродкаў інфармацыі павялічвала напружанне й насыцэнне людзей. Народ пачаў хвалявацца, на райцэнтры пачалі хадзіць чуткі, што «галасы» перадавалі аб страшнай бядзе, якая спасцігла беларускі й украінскі народы. Многія людзі пачалі адмаўляцца хадзіць на палявыя работы, ня пусквалі дзяцей да школы. Так цягнулася амаль тыдзень. А потым прыйшоў Першамай, і прымуова павялі на дэманстрацыі.

Прыкладна праз тыдзень пачалі з'яўляцца першыя афіцыйныя паведамленні Масквы, але ўсё было ўжо вядома ад тых, каго бяз вопраткі, рэчаў вывезлі з 30-кіламетровай зоны, й размясцілі ў піянерскіх лагерах, гатэлях, дамах адпачынку. Ачумелыя ад нечаканай бяды людзі расказвалі, што калі ўзрваўся чацьвёрты блёк, яны ўсе бегалі глядзець на пажарышча, а потым у многіх, асабліва ў дзяцей, йшла носам і ротам кроў, на цэле з'яўляліся балючыя пухіры, якія потым ператвараліся ў глыбокія язвы.

Мала-памалу страх пачаў перарастаць у роспач. Яшчэ ўчора тыя, хто бясчэпна хадзіў глядзець на пажар, былі цяпер разгубленыя й падаўленыя. Страціўшы надзею, што ўлады ім хоць чым-небудзь дапамогуць, яны пачалі ратавацца самі. На вакзалах, аўтастанцыях з'явіліся велізарныя натоўпы народу. Калі падыходзіў цягнік ці аўтобус, натоўп ашалела кідаўся да вагонаў, дзвярэй аўтобусаў. Ніхто не звачаў на кабэт з дзецьмі, старых. Усе сьпяшаліся пакінуць ці хоць далей ад «ехаць ад страшнага месца. Хаты пусцелі, як у час эпідэміі.

Паддалася агульнаму настрою й мая жонка. Яна штодзённа гаварыла,

што трэба ратаваць дзяцей. Я параіў ёй ехаць да сваіх у Горадню. Праз тыдзень яна з дзевяцігадовай дачкою была ў стрыечнага брата. А яшчэ праз дзён дзесяць сакратар па ідэялегіі райкама партыі запытаў у мяне, дзе мая сям'я. Зразумеўшы яго запыт, я паспрабаваў патлумачыць, што жонка з дачкой паехалі пагасціць нейкі час да сваякоў у Горадню. Сакратар узлаваўся, пачаў крычаць, што такія, як я, нішчаць аблічча партыі, і мне ня месца ў яе шэрагах. Зьбянтэжаны такой размовай, я спачатку разгубіўся, але, сцяміўшы, куды гне справу галоўны ідэлаг раёну, нагадаў яму, як той сам знік да абеду 26 красавіка першым. Сакратар разьюшыўся й сказаў, што я нясу паклёп, і што за гэта мяне трэба засадзіць.

Пасля размовы райкамаўцамі я зразумеў, што мне час пакідаць Нароўлю. Напісаў заяву на імя старшыні райвыканкаму з просьбай вызваліць мяне з пасады галоўнага лекара ЦРБ. За такі крок мяне прыкладна паўгады не вызвалілі з пасады. Страціўшы надзею, што маю заяву хоць калі-кольвечы задаволяць, я пагрузіў рэчы ў кантэйнер і адправіў іх да свайго аднакурсніка пад Менск. Застаўшыся, як кажуць, на лёгкую руку, сьледам за рэчамі цішком ад'ехаў і сам.

Цяжкая бяда беларускага Палесся стала вядомай усім. Адных судзілі, другія засталіся без пакарання. Але ў забруджаных раёнах засталася яшчэ шмат тых, хто не пажадаў пакідаць родныя мясціны. ЦК КПСС пачаў акцыю, якая называлася новай кадровай палітыкай для пацярпеўшых раёнаў.

Перабраліся ў цёплыя вабласныя

фатэлі нядоўня нараўлянскія начальнікі. На іх месца прыйшлі новыя людзі. Я ў той час працаваў звычайным лекарам паблізу Менска. Балюча было слухаць пра тое, што на зямлі, на якой жыў, працаваў, дзе нарадзіўся дзеці, няма каму дапамагчы тым, хто пакутае ад радыёнуклідаў. Пагаварылі з жонкай і вырашылі, што будзе лепей вярнуцца ў сваю хату. Ды й Нароўля ад эпіцэнтра выбуху знаходзіцца ўсё-ткі ў 45-ці кіляметрах. Сабралі рэчы й паехалі дамоў.

Нароўля сустрэла нас запустэлай, у вачох людзей чытаўся жах, роспач за сваё існаванне, за нашчадкаў. Як ні працавала машына прапаганды, але абмануць людзей на гэты раз не ўдалося.

Адразу з аўтавакзалу адвёз сям'ю дахаты. Сам жа накіраваўся да ўлады, каб знайсці працу па спецыяльнасці. Мне прапанавалі работу ўчастковым тэрапэўтам.

Памятаю, аднойчы разам з групай лекараў санэпідэстанцыі мы бралі аналіз вады ў вёсках, якія стаялі на поўдзень ад Нароўлі. Чаго мы там толькі не знайшлі пры лабараторным даследаванні! Але асабліва шмат у вадзе было цяжкіх элементаў, такіх, як сьвінец, плутоній, стронцій. Гэтай вадой мясцовыя людзі карысталіся, пілі самі, пілі хатнюю жывёлу, палівалі агароды. Калі мы пацікавіліся, чаму вясковыя дагэтуль п'юць забруджаную ваду, яны адказалі, што аб небяспецы ніхто не папярэдзіў. Раней да вёскі прыяжджалі мэдыкі, бралі на пробу ваду з калодзежаў і ад'яжджалі. Вось так прыходзілася жыць тым, хто па віне дзяржавы стаў ахвярай атамнай аварыі. На календары быў ужо 1990 год, а людзей нават ніхто не папярэдзіў аб тым, што вада ў вясковых студнях не прыдатная да піцця.

1990 год стаў годам, калі народ паспраўднаму адчуў тую небяспеку, што звалілася на плечы палешукоў. У шпіталі раз-пораз сталі трапляць дарослыя й дзеці з цяжкімі дыягназамі: рак крыві, скуры, страўніка. На месцы хворым дапамагчы не было чым, іх накіроўвалі ў вабласныя, рэспубліканскія й саюзныя анкалягічныя цэнтры. Не знайшоўшы выратавання й там, бацькі, родныя хворых пачалі апэляваць да міжнароднай супольнасці.

Не абмінула бяда й маю сям'ю. Малодшая дачка пачала нечакана занемагаць. У рэспубліканскім анкалягічным цэнтры «Бараўляны» паставілі ёй дыягназ: злаякасная пухліна скуры твару. Каб выратаваць дзіця, прыйшлося кідаць працу. Бадай год я не працаваў, апякаў прапазрыраваную дачку. На шчасце, усё абыйшлося добра. За гэты год былі скарыстаны амаль усе сродкі, якія мы з жонкай сабралі за сумеснае жыццё.

Лісты да Бутраса Галі

(Пачатак на 2—3-й стар.)

6. Газавая атака

Здарылася так, што аднойчы мы не атрымалі з Расеі газ. Неспадзянка! Спалохаліся, зажурыліся (з расейцамі кепскія жарты!). Але ня ўсе. Адзін калгасны брыгадзір з сябрамі сьпехам выехаў у Маскву. Спаткаліся з цвёрдалобымі, излили душу: Ну его на (...), этот суверинитет, ребята... Вярнуліся, прэс-канфэрэнцыю адразу склікалі. Паглядзець, натуральнае ГКЧП — з выгляду. Пытаюцца: а хто вас упанаважыў? З гонарам: наш дэпутацкі мандат! Выратавальнікі нацыі, дык годзе!

Ня тое, хлопцы, ня тое. Прафэсіі, як казаў паэт; усякія патрэбны. Але няхай брыгадзір брыгадзірствуе, шацё боты шые й г. д. Інакш патрэбны высокі ўзровень асобы, які складаецца з адпаведнага выхавання, адукацыі, самаадукацыі. Патрэбны нацыянальная самасвядомасць з патрыятызмам, дзяржаўнае мысленне ў межах сусветнай супольнасці, а ня толькі брыгадзірскага ўчастка. Калі гэтага няма, дык ня варта лезці в калашный ряд. А што мы маем? Дзяржаўніцтва-папрашай-

ніцтва, калі, выпрашваючы скарыначку, сябе прыніжана дурачком называюць. Памятаем, вывучалі: Б'ёт тебе челом князь Ивашка из Сызрани, раб твой і г. д. Схэма ранейшая: старшыня калгасу едзе ў раён — «выбіць», выкланчыць нешта, раёншчыкі — у вобласці, вобласныя — у рэспубліку, а тыя — у Маскву. Паняцці «суверэнітэту», «дзяржаўнасці» застаюцца для іх словамі з тарабарскай мовы.

Што ж там з газам? Хутэй за ўсё не заплацілі мы за яго. Калі купляеш, дык плаці. Але мы не купляем, мы — просім. Выйсць? «Выратавальнікі» тлумачаць: папрасіць, пакаўшыся, у Расеі крэдыт і на яго ўзяць у яе ж той газ. Спрытна, ці ж ня так?! Прыйсці ў краму, узяць тамака бохан ды яшчэ й грошы за яго. Усё гэта — правыя сьвядомага імкнення прадаць Беларусь у вечную кабалу Расеі.

«Выратавальнікі» дураць нам галаву, калі толькі, канешне, яны самі здольны разабрацца ў тым, што сакрэт усім вядомы: у Беларусі ня можа быць аніякіх праблемаў з расейскім газам! Для Расеі цяпер вельмі і вельмі важна працягнуць новы газавод у Нямеччыну. Па-

колькі ў паветры гэта зрабіць немагчыма, ён будзе наземны. З немцамі ўжо дамоўлена, з палякамі таксама. Палякі ня хочуць быць «Івашкамі». За тое, што газавод будзе пракладзены па польскай тэрыторыі, палякі атрымаюць права на пакупку чвэрці ўсяго газу, а іхняя дзяржава ўкладзе ў будаўніцтва толькі 15 працэнтаў ад усіх сродкаў. Чаго б тады той Ельцын ездзіў нядоўна ў Варшаву? Тамэйшыя журналісты яго спыталі: а якая пазіцыя Беларусі ў гэтай справе? Адказаць, канешне, не было чаго, а разам з тым адказ заўсёды гатовы: Ну, с Белоруссией мы договоримся без проблем...

7. Радыёфобія наадварот

Апавядае адзін дэпутат: на вуліцы спаткаў знаёмага бюракрата, як пачаў той лямантаваць, маўляў, вы не далі пабудаваць яшчэ на саюзныя грошы атамную станцыю ў Віцебскай вобласці, у нас не давалі Капралятам будаваць, пралезлі на гэтай хвалі ў ВС, а цяпер без энергіі ды газу зусім загінем!

У іх заўсёды ўсё было проста: мільён чалавек туды, мільён сюды.

Кашчунна было ў тыя гады карміць беларускі народ сапсаванымі радыёнуклідамі харчамі, забараняць праўду пра Чарнобыльскую катастрофу, амаль нічога не рабіць дзеля выратавання людзей з небяспечных раёнаў, а пры гэтым яшчэ вылузацца, каб пасадзіць ужо на самой Беларусі Чарнобыльскую станцыю.

Па-першае, наўрад ці вышэй за падмуркі пасяпела б узняцца Віцебская атамная, па-другое, гэта была б дзеля «эканоміі грошай» менавіта савецкая, а значыцца — Чарнобыльская АЭС. Замежныя спецыялісты не адмаўляюць магчымасці пабудовы АЭС на Беларусі, але. Папярэдне павінен тады адбыцца рэфэрэндум сярод жыхароў краіны па гэтым пытанні. Свае адносіны павінны таксама выказаць суседнія краіны і эксперты краін Эўрапейскай Супольнасці. Будаваць можна толькі бясчэпную станцыю, а гэта — 3 мільярды даляраў.

Ва ўсім сьвеце актыўна шукаюць новыя крыніцы энергіі, адна з якіх — вадародная. Яшчэ 10 год назад беларускія навукоўцы мелі добрыя вынікі ў гэтым кірунку. Усё па-гэняльнаму проста: бярэм ваду,

цё. Дзяржава нам нічым не дапамагла.

Заставацца надалей у Нароўлі не было сэнсу. Я сабраў неабходныя дакументы і звярнуўся ў міністэрства аховы здароўя з просьбай дапамагчы пераехаць у іншае месца. Праз пэўны тэрмін мне прыйшоў ліст з паведамленьнем, што мая просьба задаволена і што мне неабходна прыехаць у Менск. У Менску маёй сям'і было выдадзена пасведчаньне «ліквідатараў», даведка на ільготы, на атрыманьне жылля.

У Горадні пасяліўся ў роднай сястры і больш паўгады абіваў са сваімі паперамі парогі габінэтаў. З цяжкасцю атрымаў дзевянохпакаёвую кватэру на вул. Брыкеля.

Нярэдка ўспамінаю тую красавіцкую ноч, пажарышча і поўнае маўчаньне тых, хто ў першую чаргу павінен быў паклапаціцца пра людзей...

Г. АСТРОЎСКІ.

Опера пра Максіма Багдановіча

Як стала вядома рэдакцыі «Пагоні», кампазітар А. Бандарэнка ўзяўся напісаць оперу, прысьвечаную гарадзенскаму пэрыяду жыцьця паэта М. Багдановіча. Маэстра плянуе скончыць свой музычны твор да вясны, а затым зрабіць яе прэзэнтацыю ў вабласным драматычным тэатры.

Расейцы з гуманітарнай дапамогай на Гарадзенскай мытні

Апошнім часам на Гарадзенскім чыгуначным вакзале ізноў бывае людна. Вольныя калісьці куты застаўлены агромністымі клункамі тых, хто жадае ад'ехаць да Польшчы. Пераважная большасьць турыстаў з Расеі. Гэта і ня дзіўна — танныя расейскія тавары маюць попыт на торжышчах суседняй з намі краіны. На жаль, у час мытнага кантролю высьвятляецца, што пераважная большасьць таго, што знаходзіцца ў кайстрах, раней трапіла ў Расейскую Фэдэрацыю як частка гуманітарнай дапамогі.

Г. У.

ВІЛЬНЯ

ператвараем яе ў вадарод і кісларод. Вадарод спальваем, зноўку атрымліваючы вадку плюс энэргію.

8. Жалезная лёгіка

Наша газета, прычым заўважу, не царкоўная, бадай адзіная стала асьвятляе жыцьцё розных канфэсій, а не якой-небудзь адной. «Дзякуй» бы нам за гэта казалі, ды прэмію, як гэта робіць, прыкладам, міліцыя. Ажно ўсё атрымліваецца наадварот. Тэлефануе ў рэдакцыю адзін вабласны чыноўнік ды пачынае пагражаць судом. Пачакайце, у чым рэч? Аказваецца, адзін наш матэрыял называўся «У апазіцыі да праваслаўя і каталіцызму». Загаломак сапраўды ня надта ўдалы, але апазіцыя яшчэ не канфрантацыя. Далей, нас абвінавачваюць, што «Добрая вестка», пра якую ішла мова, зарэгістравана не як рэлігійная, а як грамадзянская суполка. А мы тут прычым? Далей, мы прыхільна напісалі пра лютэранскую суполку, якая — а-я-яй! — дамагаецца кірхі, каб памясьціць у ёй «камэрцыйную структуру». Яшчэ не дамаглася, а ўжо ўсё вядома. Разьведка працуе! Пачакайце, гэта для вас усё жартачкі, а вось выснова функцыянера вельмі пракурорская: «Пагоня» распальвае на Гарадзеншчыне рэлігійную канфрантацыю...

Пазяхнуць нават хочацца, бо ўсё наскрозь відно, асломная гэта справа. Калі ў перабудову зьянілася рэлігій-

ная палітыка, ЦК КПБ гэтак з'арыентавала свае адпаведныя органы: беларускую вунію не пушчаць, астатніх таксама асабліва не заахвочваць, а маскоўскай — зьялёнае сьвятло. Мудрая палітыка ажыццяўляецца і сёньня. А вінаваты, канешне, журналісты, якія імкнуцца абараніць пакрыўджаных.

Або ўзяць іншы прыклад. Не пусьцілі патрыярхі Папу Рымскага ў Маскву на 1000-годдзе хрсту, хоць ён і прасіўся. Мабыць, гэта не пахрысьціянску, але «Пагоня» у гэтым не вінавата, паведамляць — задача прэсы. Паўтару яшчэ раз: журналісты, адрозна ад некаторых чыноўнікаў, лічаць сваім людзкім абавязкам абараняць кволага, а ня моцнага, таго, хто ў ласцы ва ўлады. І гэтак паўсюдна. Маскоўскія журналісты абураны новым законам, які абмяжоўвае ў Расеі дзейнасьць прапаведнікаў іншых канфэсій, робячы праваслаўе дзяржаўнай рэлігіяй. У нас дэ-факта тое ж самае. У сатэлітных дзяржаўках заўсёды так.

9. Мягказначныя парушальнікі

Адзін мой калега быў уражаны тым, што, працуючы ў расейскай газэце, я размаўляў па-беларуску. Паводле яго лёгікі супрацоўнікі беларускіх газэт павінны былі тады размаўляць па-беларуску. Жыцьцё гэта не пацвярджала. Было гэта пачу-

КАНФЭСІІ

Растаптаная памяць пра Сапегу

У мястэчку Дзярэчын на Зэльвеншчыне нарэшце адчыніўся адрамантаваны касцёл Ушэсця. Некалькі гадоў унешма тлікія вернікі-каталікі ды ўвесь люд паспаліты зьбіралі ахвяраваньні, дамагаючы дапамогі ад калгаса, але з пачаткам інфляцыі рухаць справу далей сталася немагчымым. Дзякаваць Богу, знайшоўся ў няблізкай Францыі дбайны фундатар — спадар Кёрхнэр-Жукоўскі. У памяць памерлай жонкі, што была родам з Дзярэчына, ён дапамог адрэстаўраваць Божы Храм, які ад самае вайны выкарыстоўваўся хіба як склад для калійных угнаеньняў.

На фэст сышлося ды зьехалася безліч людства з усіх навакольных вёсак. Акрым радасных каталікоў з хрысьціянскае салідарнасьці на сьвяце прысутнічала нямала праваслаўных і нават некалькі вуніятаў. Напярэдадні слонімскае ксёндз, пад чыю пратэкцыю пакуль падпадае «малы Вэрсаль» (гэтак называў Дзярэчын у сваіх мэмуарах ведамы польскі гісторык Леан Патоцкі), наведваў мясцовую школу і ў гаворцы з дзецьмі паслугоўваўся выключна беларускай мовай. У выніку чаго абнайдзёная і супакоеная дзярэчынская суполка ТБМ (а тамака ёсьць і каталікі) прыйшла на сьвята без транспаранту «Мы хочам Бога ў роднай мове».

На адкрыцьці касцёлу француз-фундатар прамалю па-французку, высокіх духоўных асоб выладоўваліся па-польску, і толькі адзін слонімскае ксёндз пэрыядычна мовіў па-беларуску.

На француза, як на жывога мільянера, народ глядзеў з удзячнасьцю і неўдаваньнем цікавасьцю — тыле грошай чалавек са сваёй кішэні выдаткаваў! У прамовах высокіх духоўных асоб людзі разумелі пятае цераз дзесятае, а таму пераважна аглядаліся навокал, шукалі знаёмых, абмяркоўвалі падвешаныя на даўгіх ланцугах і па-майстэрску выкаваныя жырандолі. Слонімскае ксяндза слухалі уважліва — а трэба сказаць, што прапаведзь па-беларуску сьвяты айцец гаворыць адмыслова.

Не абышлося і без канфузу. Старшыня месцацовага касцельнага камітэту тутэйшая цётка Ваця Бучынская нечакана пачала чытаць свой загадка падрыхтаваны даклад па-польску, а стаяўшае

поруц дзяўчо спраўна пераказвала малазразумелія думкі цёткі Ваці на «агульнадаступнай» расейскай мове. Як на добры розум — ня шкодзіла б яшчэ раз перакласьці. Не, каб адрозьніваць цётцы так, як яна звычайна размаўляе з аднавяскоўцамі заўсёды!

Пасьля афіцыйнае часткі нам удалося папрысутнічаць на сьвяточным застольі ў гаспадары Р.— аднаго з арганізатараў аднаўленьня касцёлу, «карэнага паляка». Пад час жывой зацікаўленай размовы выявілася, што для месцаковай касцельнай браціі беларускамоўны слонімскае ксёндз — пэрсона нон грата, бо замешаны, нібыта, у нейкіх грашовых махінацыях.

Калі прыйшла пара сьпяваць песні, гаспадар праігнараваў прапанаваны гасьцямі-праваслаўнымі гімн «Магутны Божа», а натхнёна зацягнуў: «Хасбулат удалой, пуста сакля твая...»

Застаецца пашкадаваць, што рэстаўратары-шабашнікі, не міргнуўшы вокам, паклалі ў касцёле новую падлогу паверсе ўмураваных у ранейшую старых мармуровых плітаў з гэткам надпісам на лацінскай мове:

Пану найлепшаму і найвялікшаму Казіміру Сапегу, паручніку войска Вялікага Княства Літоўскага, бацьку найлепшаму.

Язэпу Сапегу, дыяцэзіяльнаму кад'юнтару віленскага біскупа, рэфэрэндарыю Вялікага Княства Літоўскага, роднаму дзядзьку.

Міхалу Сапегу, падканцлеру Вялікага Княства Літоўскага, сэрца якога тут ляжыць...

Мужам, найбольш аздобленым усялякімі цнотамі, кавалерам ордэна Белага Арла...

Князь Аляксандр Сапега, граф у Чарэ, Высокім, Дзярэчыне... ваявода полацкі, польны гэтман Вялікага Княства Літоўскага... паставіў гэты помнік у 1772 г.

Верагодна, надмагільныя пліты былі перацягнутыя ў касцёл (быў закладзены толькі на пачатку 20 ст.) з разбуранага кляштару дамініканцаў (17 ст.), які ў 1877 г. замалаваў для нашчадкаў вядомы мастак Напалеон Орда.

Як вам тупаецца, братове касцельныя палякі, па надмагільных плітах кавалераў ордэна Белага Арла?

Міхась СКОБЛА, мястэчка Дзярэчын, жнівень, 1993 г.

сплю, ці ня сьніцца мне ўсё гэта?

Шаноўны спадар Бутрас!

Адзін наш пісьменьнік-нябожчык пісаў, што нам Бог усім дагадзіў, адно начальства кепскае даў. І так трымае да сёньня.

Пісалі нашыя да Гарбачова, спачатку пра мову, потым пра Чарнобыль. Пакуль ён там раздумваў, што адказаць, дык пазбыўся свайго прэзідэнцтва. Пісалі ў ЦК КПБ, пісалі да Папы Рымскага. Застаецца звярнуцца адно хіба да Спадара. Ня ведаю, праўда, што канкрэтна папрасіць. Шаноўны спадар Бутрас, забярыце ад нас нашае начальства! Альбо хіба прыйшліце блакітныя каскі. Ці, можа, будзе лепш, калі Спідар папрасіць якога-небудзь князька з Бананавых выспаў, каб прытуліў, даў дазвол стварыць Беларускаю Народную Рэспубліку, бо РБ, як і БССР — несапраўдная. Мы адпрацуем! Будзьма хоць бы абрываць з пальмаў какосы для таго рэжываванага сьнікэра.

Адказ папрашу даслаць лістоўна ў Новы Ёрк на адрас нашага прадстаўніцтва ў ААН. Мы, як гэта ня сьмешна гучыць, ёсьць сярод краін-заснавальнікаў гэтай шаноўнай арганізацыі. Зрэшты, можа, гэта таксама сучасная фікцыя і аніякага прадстаўніцтва няма? Адно на паперы?

Ніхто ня думае пра Беларусь. Адзін толькі Ленін...

М. С.

Жнівень-верасень, сёлета.

Псы вайны

Грамадзянін РП, які хацеў бы апрануць чужы мундзір, каб служыць у войску ў замежжы, легальна можа гэта ажыццявіць толькі ў польскім кантынгенте ААН. Приватны ўступ у чужое войска ёсць злачынствам, з якімі польская Фэміда толькі пачынае змагацца.

Міністэрства замежных спраў, Дэпартамент аховы дзяржавы і вайсковыя інфармацыйныя службы ня ведаюць, колькі польскіх грамадзян нелегальна служыць у чужых збройных фарміраваннях.

— Трыццаць пяць прозвішчаў мы ўжо ведаем, тэарэтычна ў «гульні» могуць уваходзіць яшчэ каля дваццаці асобаў, — гаворыць палкоўнік Уладзімір Посьпех з Галоўнай вайскавай пракуратуры, ня тоячы, што ў падобных справах заўжды цяжка бывае з доказамі.

У паказаннях не сыходзяцца факты, даты, нават геаграфія. Дагэтуль, аднак, не пацвердзіліся звесткі аб масавым удзеле палякаў у Харвацкай Нацыянальнай Гвардыі, у складзе якой нават павінен быў паўстаць польскі легіён; аб удзеле палякаў у баях на тэрыторыі каўказскіх рэспублік; ані аб дзясятках землякоў, якія нібы са зброяй у руках загінулі ў былой Югаславіі. Дэпартамент аховы дзяржавы мае спраўджаныя дадзеныя толькі пра адзін такі выпадак: польскі добраахвотнік пасля ўступу ў харвацкую гвардыю быў забіты на другі дзень.

Асуджаныя на першым гучным працэсе вярбоўшчыкаў Крыштаф Копэц і Войцэх Палачак распавядалі пра 17 трупцаў у адной толькі Босніі, стрэсваючы нашых дыпламатаў у Загрэбе і Бэлградзе, да якіх звярталіся ў распачы некаторыя сем і. Часам даходзіць нават да трагікамічных выпадкаў. Шэф консульскага аддзела польскага пасольства ў Осла мусіў выдаць «пасведчанне аб знаходжанні пры жыцці» аднаму чалавеку, нэкралёг на каторага надрукавала кракаўская прэса. Пад час таго, як ён павінен быў ваяваць ды загінуць дзесь у Босніі — як напісалі ягоныя «таварышчы па зброі» — ён якраз збіраў у Нарвэгіі трускаўкі.

Францыя таксама ані разу афіцыйна не пацвердзіла ўдзел палякаў у сваім Замежным Легіёне, хаця французкае пасольства ў Варшаве ўсім ахвотным раздае ўлеткі з інфармацыяй аб магчымасцях уступу ў Замежны Легіён.

Некаторыя журналісты сцвярджалі, што ў легіёне служыць «каля 1000 польскіх грамадзян», а летась на вярбоўныя пункты нібы звярнулася 2 тысячы палякаў.

Цікава, што адзін прадпрыемальны чалавек, які даў у некалькі газет абвестку аб тым, што разсылае звесткі аб магчымасці ўступу ў Замежны Легіён з адрасамі вярбоўных пунктаў (гэта былі копіі ўлетак, атрыманых у фран-

цузкім пасольстве), меў ажно 506 кліентаў. Прынамсі, чатыры з іх выкарысталі атрыманую інфармацыю, дабраліся да Абіджана, дзе звярнуліся на вярбоўны пункт. Адзін з іх быў прыняты, але не прыступіў да службы. Пракуратура звярнулася з абвінавачаннем на яго ў суд авіявойска ў Познані. Прадпрыемальны перасылшчык, аднак, пазбег пакарання.

Пакуль застаецца цямным пытанне са службай у Бундэсверы прадстаўнікоў нямецкай меншасці з польскай Сілезіі. Яны ўхіляюцца ад службы ў Войску Польскім. Маючы падвойнае грамадзянства, яны выяжджаюць у Нямецчыну, дзе, падобна, уступаюць на службу ў Бундэсвер. Шмат хто з іх потым прысылае бацькам свае здымкі ў мундзірах нямецкай арміі.

Аднак сілезкія ўлады пярэчаць, што гэта немагчыма, бо «служба ў Бундэсверы звязана з пастаянай прапіскай на тэрыторыі ФРГ».

Дырэктар аддзела грамадзянскіх спраў Апольскай ваяводскай адміністрацыі, аднак, пацвярджае той факт, што навабранцы-немцы не зьяўляюцца на камісію, і польскія ўлады гэтым выпадку бязрадныя, што зрабіць. Калі хто хоча пазбегчы войска, дык выяжджае ў Нямецчыну, каб перакачаць тэрмін чарговага вайсковага набору. Улады не рэагуюць на гэта, бо не даюць канфліктаў з нямецкай іншасцю.

У Галоўнай вайскавай пракуратуры гавораць, што факт вярбоўкі ў чужое войска цяжэй даказаць, чымсяці сам факт службы ў ім.

— Бо што такое вярбоўка? — задумваецца палкоўнік Посьпех. — Напрыклад, актывісты КПН (Канфэдэрацыя Незалежнай Польшчы — перакладчык), якія летась расклеілі ў Кракаве плякаты «Маладыя палякі! Харваты чакае вас. Звяртайтесь да нас», правялі ўсяго толькі «інфармацыйную акцыю» — як вырашыў суд першай інстанцыі, зьнімаючы з іх віну, ці гэта ўсё ж была вярбоўная акцыя, як сцвярджае пракурор?

Нават дасведчаным вайсковым суддзям цяжка на гэта адказаць. Бо гэта цалкам новае поле дзейнасці для праўнікаў, хаця яшчэ ў міжваенным часе за службу ў чужым войску каралі й пазбаўлялі польскага грамадзянства. Так учынілі з 6 тысячамі добраахвотнікаў, якія ўдзельнічалі ў грамадзянскай вайне ў Іспаніі.

26 гадоў назад ПНР прадугледзела пакаранне за падобныя дзеянні, а РП падпісала міжнародную канвенцыю аб забароне рэкрутацыі наёмнікаў.

«Wprost».

Пераклад з польскай мовы.

На гэты час польскімі вайсковымі судамі разгледжана 23 справы, якія датычаць службы ў Замежным Легіёне, 9 — удзелу ў вайне ў былой Югаславіі (7 з харвацкага боку, 2 — з сэрбскага), 1 — у апэрацыях амерыканскай арміі. Пакараных няшмат. Адзін наёмнік з Замежнага Легіёну атрымаў паўгады турмы з адтэрмінаваннем і 2 млн. злотых штрафу. На 2 гады турмы засуджаны харунжы, які ўцёк з Войска Польскага ў замежны Легіён, адкуль таксама дэзертыраваў. Столькі ж дастаў «харват», які пасля пяці месяцаў службы ў Загрэбскай нацыянальнай гвардыі вярнуўся дахаты ў Польшчу.

Савецкія людзі, выконваючы свой «інтэрнацыянальны» абавязак, ваююць у б. Югаславіі, Малдове, Каўказе, дзе яшчэ! Пра міжнародныя канвенцыі аб супрацьдзеянні вярбоўцы наёмнікаў ніхто, падобна, нічога ня чуў. Ці ёсць сярод іх беларусы? Мабыць, павінны быць, бо мы былі самай савецкай нацыяй. Шкада хлопцаў. У французскім легіёне хоць добрыя грошы плоцяць, нездарма ж палякі гэтак туды імкнуцца. Ёсць, дарэчы, звесткі аб тым, што й нашыя суайчыннікі пачалі туды трапляць.

Іосіф БРОДЗКІ

Літоўскі дывэртэсмант

Томасу Венцлова

I. Пралог

Вось каля мора сьціпляя краіна. Свой сьнег, аэрапорт і тэлефоны. Свае жыды. І шэры асабняк дыктатара. І постаць вясчуна, Айчыну параўнаўшага з каханкай, па чым відаць ня так адметны густ, як веды з геаграфіі — паўднёўцы тут па суботах ездзяць да паўночных і, брыдучы дахат зімой пад мухай, часамі могуць заблукаць на Захад — тэма для скэтча. Тут адлегласці такія, што жыць маглі бы хоць гэрмафрадыты. Вясновы поўдзень. Лужыны. Аблогі. Нязлічаных касцёлаў тлум на стрэхах нязлічаных касцёлаў — чалавек тут робіцца ахвярай таўкатні альбо фігураю мясцовага барокка.

II. Лейклос, вуліца ў Вільні

Тут нарадзіцца ў час няшпаркі, дзе ў дварых вісяць прыны, глядзець з-пад стрэхі, бачыць паркі, крыжы двухтварай Кацярыны, цурацца маці, чырвань боўтаць, калі ў лярнэткі глянуць пані, завулкам гэта, вузкім, жоўтым, піхаць двухколку з лахманамі, накрываць з галавою ў мроях пра полек з джымі грашыма, пасля на фронт пайсці гэроем і згніць на Вісьле — за Айчыну, Цара і Веру! — альбо пэйсы сабе паабстрыгаўшы рана, у Новы Сьвет адплыць і рэйсам рыгаць у хвалі Акіяна...

III. Кавярня «Чарынга»

Час адыходзіць, дзьверы кавярні ў Вільні пад спадарожны лязгат відэльцаў, нажоў і талерак — і прастора, хоць нападпітку, але неамыльна глядзіць на мяне між патыліцай і каўнерам. Над дахоўкамі стрэхаў нерухомы пунсовы круг, згубіўшы нутро ці пустое ўлоньне, і кадык завострыўся, як вырваны з чужых рук, а на месцы тваго толькі профіль, як на мэдалёне. І жаданьня-прагі-капрызу пачуўшы гук, падавальніца ў кофтанцы з дарагога баціста перабірае нагамі, толькі што знятымі з рук мясцовага футбаліста.

IV. Гэб

Забіўшы цмока, Сьвяты Юры імчыць бяз дзіды скрозь віхуры ад алегорый — толькі меч і конь пры ім. З іх дапамогай паскуду чорнаю дарогай з мяжы літоўскай гоніць прэч. Каго ж, меч сьціснуўшы ў далоні, пасекчы прагне?! Сэнс Пагоні за тарчай пыл дарожны скрыў. Каго? Гяура? Злыдняў племя? Сусвет?!... Ну, калі так — ня ў цемя Вялікі Вітаўт біты быў!

V. «Сябру-філёзафу пра манію, мэлянхолію й польскі каўтун», альбо Трактат XVIII ст. з бібліятэкі унівэрсітэта ў Вільні

Бяссонніца. Жанчыны частка. Шкло рэптылій сьлізкіх, што паўзуць на сьцюжу. Шаленства дня праз мозг мой працякло ў патыліцу — і там зрабіла лужу. Ледзь варухніся — боль залье нутро. Як быццам нехта ў ледзяную жыжу макае сваё вострае пяро і па складах выводзіць «не-на-ві-джу!» — па пропісу, дзе толькі сьлед крывы закружліны, і дзе жанчына ў крэмах, як пальцы да вашывай галавы, пускае ў вушы словы вечнай тэмы... І ў поцемках ты голы і адзін, як Задзяка знак сярод ільдзін.

VI. Паланга

Толькі мора на неба глядзіць і толькі яму ня страшна. Чалавек з белаю дзюны на сьвет пазірае. Адкідае галаву й пацягвае з пляшкі — як былы кароль, які даў сябе выгнаць з Краю. Дом зрабаваны. Атары й статкі пабралі. Сына хавае пастух у цемрах пяхоры. А перад ім — толькі край зямлі й салёныя хвалі, але веры замала, каб перайсці гэта мора.

VII. «Дамініконай», касцёл у Вільні

Пакінь смурод і грукат месца — завулкам ціхім час ступаць між дварыкаў, глухіх і цесных; зайдзі ў касцёл, на лаўку сядзь і там, ад пылу залатога калі падступіць горлам плач, ўдыхні сьвятло ад Пана Бога і ціха выдыхні: — Прабач.

1971 год.

Пераклаў Алесь ЧОБАТ.

8.30. Обзор событий недели. (Для глухих). 9.00. Мультфильм.
10.05. Служба на воскресенье. (Для глухих). 10.10. Приветствие.
10.30. Свободная программа. 11.30. Развлекательная программа.
12.00. Час анимации. 13.00. Художественный фильм.
14.30. Культурно-публицистическая программа. 15.00. Спортивная студия. 15.50. Кроковские легенды. 16.00. Путешествие во времени и пространстве. 16.50. Привет, двойка. 17.00. Панорама. 17.15. «Чудесные годы». Сериял прв США. 17.40. Программа о животных. 18.10. Тележурнал. 18.50. Химия. 19.10. Телеуниверситет. 19.25. Развлекательная программа. 20.00. Музыка. 20.25. Музыка. 21.00. Публицистическая программа. 22.00. Панорама. 22.30. Концерт. 23.30. «Чарли Шампанский». Сериял прв США. 00.20. Развлекательная программа. 00.30. Тележурнал. 01.05. Фестивальная студия. 01.25. Развлекательная музыка.